— Вчителю, що робити? Вчитель на небесах.
Серце шепче — любити, а в голові — гніздо
бісиків звивистих, серце, їхнє тьохкання до
Неба не долітає, гусне у тілесах.

— Пастирю, де отари? Смерть скубуть у ярах.
Гострять на них вістря, розкладають вогонь.
Костура відклади, тонко, легко торкнись до скронь —
гупає кров у скронях і закипає страх.

— Отче, хай буде воля, хай буде воля Твоя!
Небо, згорнуте в руру, — у письменах знамень.
Вічний, нерукотворний сяє Великий День.
Всесвіт в утробі зміїній. Все ще сичить Змія.

15-31 серпня 1998 р. Львів